

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

Městská část Praha 7,
se sídlem U Průhonu 1338/38, 170 00 Praha 7,

proti
žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy,
se sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1,

za účasti:

1. České přístavy, a.s.,
se sídlem Jankovcova 1627/16a, 170 00 Praha 7,
2. CETIN a.s.,
se sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9,
3. Quantcom, a.s.,
se sídlem Křižíkova 36a/237, 186 00 Praha 8,
zastoupen Mgr. Andreou Stachovou, advokátkou
se sídlem Valentinská 92/3, 110 00 Praha 1,
4. Pražská teplárenská a.s.
se sídlem Partyzánská 1/7, 170 00 Praha 7,
5. Ing. M. Č.,
bytem X,
6. M. B.,
bytem X,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2022, č.j. MHMP 172021/2022, sp. zn. S-MHMP 479722/2021/STR,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2022, č.j. MHMP 172021/2022, sp. zn. S-MHMP 479722/2021/STR, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 3 000,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I.****Základ sporu**

1. Úřad městské části Praha 7, stavební úřad (dále „stavební úřad“) vydal dne 22. 2. 2021 rozhodnutí č.j. MČ P7 067751/2021/SU/Vm (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“), kterým podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), rozhodl o umístění stavby nazvané *„Přístavní pavilon Jankovcova, Praha 7 – Holešovice č. p. 1060“*, (dále jen „stavební záměr“).
2. Žalobkyně jako účastník územního řízení ve smyslu § 18 písm. h) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, podala proti výše citovanému rozhodnutí stavebního úřadu odvolání dle § 81 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) k odboru stavebního řádu Magistrátu hlavního města Prahy. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání jako nedůvodné zamítl.
3. V žalobou napadeném rozhodnutí se uvádí:

„Ve stavebním bloku vymezeném ulicí Přístavní a ulicí Jankovcovou lze stanovit dvě stavební čáry – jedna je definovaná stávající zástavbou domem čp. 1060 a čp. 1057 s památkovou ochranou (zachovaná původní zástavba areálu přístavu), druhá stavební čára je definována bytovým domem Prague Marina, který je od uliční čáry ustoupen a odklání se v návaznosti na další budovy směrem na jih..... Vzhledem k definici dvou stavebních čar nelze a prostor mezi nimi uplatňovat ustanovení § 23 PSP „Prostor mezi uliční a stavební čarou“, protože tento prostor nevzniká“.

„Pro určení polohy a typu stavební čáry jsou rozhodné existující stavby bez ohledu na jejich stáří a historickou hodnotu. Záměr je umístován na místo, kde jsou v současnosti řadové garáže, kterou budou odstraněny. Délka zastavění na uliční čáře, která je shodná se stavební čarou, nebude větší než v současné době před odstraněním objektu garáží (vzhledem k tvaru záměru bude délka stěny na stavební čáře kratší než délka odstraňovaného objektu). Zároveň se jedná o pozemek, na němž v souladu s územním plánem lze záměr umístit, k záměru bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko odboru územního rozvoje MHMP jako orgánu územního plánování č.j. MHMP 2174239/2019 ze dne 18. 11. 2019 (přezkum tohoto závazného stanoviska odvolatel nepožadoval). Záměr splňuje také požadavky dotčených ustanovení PSP. Všechna závazná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů k záměru byla kladná. K záměru bylo vydáno mimo jiné i souhlasné závazné stanovisko odboru památkové péče MHMP jako dotčeného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

orgánu státní památkové péče č.j. MHMP 108262/2020 ze dne 20. 1. 2020 (přezkum uvedeného závazného stanoviska odvolatel nepožadoval.) Odvolání je v této části nedůvodné.“

4. K námitce ohledně námítky týkající se minimálního podílu zeleně se v rozhodnutí uvádí:

„K záměru bylo doloženo souhlasné závazné stanovisko odboru územního rozvoje MHMP jako orgánu územního plánování č.j. MHMP 2174239/2019 sp.zn. S-MHMP 1182613/2019 ze dne 18. 11. 2019. Tento orgán je příslušný k posouzení souladu záměru s územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy (dále ÚPn). Závazné stanovisko obsahuje i kontrolu dodržení limitů míry využití území, které je uvedeno v doložené dokumentaci k územnímu řízení. Limity využití území jsou po změně ÚPn č. Z 2832/00 účinné od 12. 10. 2018 stanoveny pro vymezenou plochu pozemků záměru, nikoliv již na celou plochu. Projednávaný záměr se nachází ve funkční ploše SV – všeobecně smíšené s kódem využití plochy H, přičemž orgán územního plánování shledal, že u předmětného záměru koeficient podlažních ploch i koeficient zeleně tomuto kódu vyhovují. Odvolání je v této části nedůvodné.“

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobkyně namítla rozpor s § 90 stavebního zákona ve spojení § 21, 22, 23 Pražských stavebních předpisů (dále jen „PSP“).
6. Žalobkyně ve svých námitkách (stejně jako hlavní město Praha zastoupené Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy) a v odvolání rozporovala možnost umístění záměru do prostoru mezi stavební a uliční čarou, resp. na uliční čáru.
7. Stavební úřad ve svém rozhodnutí vyšel z toho, že popis stavebních čar nevystihuje stav území dostatečně přesně a nelze přesně určit stavební čáru.
8. Žalobkyně s tímto tvrzením v odvolání nesouhlasila. V odvolání rozsáhle odůvodnila, proč má za to, že stavební čára je jasně daná – vymezená veřejnými prostranstvími ulic Jankovcova a V přístavu a řekou Vltavou a novou osmipodlažní výstavbou administrativně obytných budov areálu Prague Marina. Tato nová jasně čitelná uzavřená stavební čára ve smyslu § 21 PSP, se půdorysně odklání od ulice Jankovcovy tak, že není totožná s uliční čarou ve smyslu § 12 PSP. Tato stavební čára plynule navazuje na stavební čáru ze severu navazující zástavby podél ulice Jankovcova, což je patrné i z územně analytických podkladů hl. m. Prahy.
9. S odkazem na § 22 PSP se stavby umísťují s ohledem na uliční a stavební čáru. Umísťování budov je vázáno na polohu stavební nikoliv uliční čáry. Na původní historickou stavební čáru již nelze novou zástavbou navazovat. Tato stavební čára je již pouhým reliktem a historickou upomínkou na Holešovický přístav stejně jako zbylé objekty a zbytky obvodové zdi areálu. Umísťování dalších objektů na tuto uliční čáru je naopak v neprospěch principů památkové ochrany zachovalých objektů zbytku areálu a přispívá k další nevhodné fragmentaci a nečitelnosti historické stopy. Vše, co se nachází mezi touto stavební čarou a uliční čarou, kterou tvoří zeď historického oplocení se zakomponováním drobných historických objektů je prostor limitovaný ustanovením § 23 PSP, tzn. prostor mezi uliční a stavební čarou, který lze pouze zahradně upravovat nebo využívat pro činnosti související s navazujícím veřejným prostranstvím, a to v souladu s jeho charakterem. V prostoru mezi uliční a stavební čarou lze umísťovat pouze stavby, které tvoří součást zahradní úpravy a úpravy parteru, podzemní stavby, stavby připojení na technickou a dopravní infrastrukturu a části staveb podle § 24 PSP. Posuzovaný záměr s

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

funkční náplní objekt pro administrativu, obchod, veřejné vybavení a služby je v rozporu s § 23 PSP.

10. Žalovaný se s uvedenou argumentací v odvolání náležitě nevypořádal. Pouze za prvoinstanční orgán doplnil, že stavební čáry jsou tedy dvě – jedna v linii původní historické zástavby domů č.p. 1060 a č.p. 1057 ulice Jankovcova a druhá je definována bytovým domem Prague Marina. Prvá je dle žalovaného stavební čarou otevřenou, druhá stavební čarou uzavřenou. V každém případě se dle žalovaného proto neuplatní § 23 PSP a další stavby lze do prostoru mezi stavebními čarami umístit.
11. Pro tento svůj závěr však žalovaný neposkytl žádné zdůvodnění zejména s odkazem na výše zmíněná ustanovení PSP. Přitom je to již de facto třetí interpretace stavební čáry/stavebních čar derivovaná z téhož předpisu a musí se tak opírat o řádnou argumentaci. Dle žalobkyně je závěr žalovaného nepřezkoumatelný a porušující zásadu legitimního očekávání.
12. Přístup žalovaného, který namísto rozlišení uliční a jedné stavební čáry přichází s konceptem dvou stavebních čar, je v rozporu s § 20 a násl. PSP. Tyto údajně dvě tvrzené stavební čáry jsou přitom od sebe vzdáleny prakticky pár metrů (viz fotografie). Dle žalobkyně tento způsob výkladu neodpovídá charakteru území dle Územně analytických podkladů, který území označuje jako parkově upravené plochy (RPÚ). Nebyly přitom splněny ani podmínky § 22 odst. 3 PSP, podle kterého by stavební čáru bylo možno určit v transformačním území v dokumentaci k územnímu rozhodnutí - dle žalobkyně ani toto nebylo doloženo.
13. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí se pouze odvolává na závazné stanovisko dotčených orgánů - odboru územního rozvoje MHMP, č.j. MHMP 2174239/2019 ze dne 18. 11. 2019, resp. odboru památkové péče MHMP č.j. 108262/2020 ze dne 20. 1. 2020. Podotýká, že oba zhodnotily záměr kladně a žalobkyně se proti nim neodvolala. Žalobkyně má za to, že bylo ale povinností žalovaného zajistit přezkum závazných stanovisek dotčených orgánů, pokud námitky žalobkyně (zjevně) vyhodnotil jako jdoucí proti obsahu těchto. Vyplývá to ze znění § 149 odst. 7 správního řádu, viz rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010 č.j. 5 As 56/2009-63
14. Další žalobní námitkou je rozpor rozhodnutí s § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona ve spojení s platným Územním plánem, a rozpor s § 68 odst. 3 a § 149 odst. 7 správního řádu a to s ohledem na nesplnění podmínek koeficientů zeleně určené Územním plánem. Žalobkyně již v prvoinstančním řízení zpochybnila výpočet koeficientu podílu zeleně na hrubé podlažní plochy záměru s tím, že záměr ubírá stávající zelené plochy a byl využit při předchozí části stavby téhož stavebníka.
15. Výstavba administrativně obytného areálu Prague Marina, jehož je záměr součástí, probíhá po etapách. Pozemky, na něž je záměr umísťován, byly v minulosti zahrnuty do výpočtů pro posouzení splnění územním plánem požadovaného minimálního podílu zeleně pro záměr Prague Marina. Z doložených výpočtů (včetně jejich grafických příloh) je zřejmé, že přestože se na dotčených parcelách nachází nevyužívaný objekt garáží, byla plocha těchto garáží započítána jako plocha se zelení na rostlém terénu, se kterou se zde do budoucna počítá. Současně je třeba konstatovat, že zezeň na konstrukci není plnohodnotnou náhradou zeleně na rostlém terénu, neboť především neumožňuje zdárný růst vegetace a přirozený vsak dešťových vod s odkazem na definici rostlého terénu v Příloze A/

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění Změny Z 2832/00 OOP č. 55/2018 Metodická příloha k územnímu plánu hl. m. Prahy.

16. Žalovaný ve vztahu k této námitce opět pouze odkázal na závazné stanovisko odboru územního rozvoje MHMP s tím, že dle něj záměr koeficientům zeleně vyhovuje. Dle žalobkyně je tento závěr opět nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí a tudíž v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Navíc jak zaznělo výše, odvolací orgán měl zajistit přezkum závazných stanovisek.
17. Jediné vlastní je tvrzení žalovaného, že limity využití území jsou po změně Z 2832/00 stanoveny pro vymezenou plochu pozemků záměru, nikoliv na celou funkční plochu. Žalobkyně však nesouhlasí s tím, že by v rámci uceleného stavebního záměru jediného stavebníka mohl být podíl zeleně posuzován separátně u každé dílčí stavby a navíc při každém záměru započten jiným způsobem. Obytný komplex Prague Marina koeficientům vyhověl právě proto, že stávající garáže, které záměr nahrazuje, byly označeny za zelenou plochu.
18. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Dále uvedl, že odvolací námitce, že záměr nelze umístit do prostoru mezi stavební a uliční čarou, resp. souladu s § 21, 22 a 23 PSP, se věnoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 9, kdy dospěl k závěru, že v daném případě prostor mezi uliční a stavební čarou nevzniká. Umístění předmětného záměru na stavební čáře definované historickými objekty, která je shodná s čarou uliční, je v souladu s požadavky § 21, 22 a 23 PSP.
19. V daném případě žalovaný dospěl k závěru, že pokud jde o namítané „umístění záměru mezi stavební a uliční čarou“, pak podané odvolání do obsahu závazných stanovisek orgánu památkové péče a orgánu územního plánování věcně nesměruje, a proto není důvod k postupu podle § 149 odst. 7 správního řádu. Závazná stanoviska těchto dotčených orgánů byla v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmíněna pouze pro úplnost.
20. Námitkou týkající se úbytku zeleně, se zabýval jak stavební úřad, tak žalovaný. Argumentace stavebního úřadu spočívala v tom, že předmětný záměr bude umístěn v místě stávajících nevyužívaných garáží, jeho okolí bude zahradně upravené, a to včetně dosadby stromů a umístění retenční nádrže na dešťovou vodu, která bude sloužit pro zálivku. Umísťovaná stavba je na rozdíl od stávajících garáží navržena s plochou tzv. extenzivní zelenou střechou. K úbytku zeleně oproti současnému stavu proto nemůže dojít.
21. Žalovaný konstatuje, že limity využití území jsou po změně Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy č. Z 2832/00 účinné od 12. 10. 2018 stanoveny pro vymezenou plochu pozemků záměru, nikoliv již na celou funkční plochu. Stavební úřad a následně i odvolací správní orgán musí posuzovat žádost tak, jak byla podána. V daném případě je předmětem žádosti o vydání územního rozhodnutí pouze stavba „Přístavní pavilon Jankovcova“. Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že se jedná se o samostatnou stavbu, nikoliv o „dílčí stavbu“ v rámci „uceleného stavebního záměru“, jak uvádí žalobce.

III.

Posouzení žaloby

22. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

23. Soud rozhodl o věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně s takovým postupem souhlasila a žalovaný se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil, a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
24. Dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*
25. Dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohli mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*
26. Dle ust. § 149 odst. 7 věta první správního řádu, *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.*
27. V rozsudku NSS ze dne 23. 9. 2010 č.j. 5 As 56/2009-63, se uvádí: „V případě odvolání proti správnímu rozhodnutí, které je podmíněno závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je postup přezkoumání závazného stanoviska upraven v § 149 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení, „(j)estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska“. Účelem je zajistit, aby odvolací námitky, které směřují proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu, podléhaly odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který na rozdíl od odvolacího orgánu disponuje odpovídajícími znalostmi. V těchto případech dochází k prolnutí dvou principů, které nalezly své uplatnění ve správním řádu, a to 1) devolutivního účinku odvolání a 2) vázanosti správního orgánu závazným stanoviskem dotčeného orgánu. Obdobně jako správní orgán I. stupně je vázán závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je i odvolací orgán vázán stanoviskem orgánu nadřízeného dotčenému orgánu a nemůže se od něj odchýlit. To samozřejmě nemění nic na skutečnosti, že konečné rozhodnutí o odvolání náleží odvolacímu orgánu a přezkumné stanovisko orgánu nadřízeného dotčenému orgánu je pouze podkladem pro vydání rozhodnutí o odvolání.“
28. Dle ust. § 90 odst. 2 věta před středníkem stavebního zákona, *stavební úřad posuzuje soulad s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování u stavebních záměrů, pro které se nevydává závazné stanovisko podle § 96b.*
29. Dle ust. § 96b odst. 1 stavebního zákona, *jestliže vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu podle části třetí hlavy III dílů 4 a 5, § 126, 127, 129 odst. 2 a 3 nebo podle zvláštního zákona závisí na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí nebo jiného úkonu závazné stanovisko orgánu územního plánování.*
30. Dle ust. § 96b odst. 3 stavebního zákona *v závazném stanovisku orgán územního plánování určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. Jestliže shledá záměr přípustným, může stanovit podmínky pro jeho uskutečnění.*
31. Soud se nejdříve zabýval druhou námitkou žalobce týkající se nedodržení koeficientů zeleně určené Územním plánem pro hlavní město Prahu a s tím spojenou námitkou

nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů a námitkou, že odvolací orgán měl zajistit přezkum závazných stanovisek.

32. Soud s ohledem na shora citované ust. § 149 odst. 7 správního řádu a jeho judikatorní zdůraznění ze strany NSS, dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud nepostupoval dle tohoto ustanovení a nevyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému ve smyslu ust. § 96b odst. 1 stavebního zákona k vydání závazného stanoviska odboru územního rozvoje MHMP, č.j. MHMP 2174239/2019 ze dne 18. 11. 2019, které v souladu s ust. posuzuje soulad záměru s územním plánem a tím i splnění koeficientů zeleně.
33. Takový postup představuje vadu, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a je důvodem pro zrušení rozsudku dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a která brání tomu, aby se soud dále zabýval dalšími námitkami týkajícími se nedodržení koeficientů zeleně.
34. Soud se dále zabýval námitkami týkajícími se stavební čáry a dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v této části nepřezkoumatelné.
35. Podle § 21 odst. 1 PSP „[z]působ zástavby stavebních bloků a prostorový vztah zástavby k veřejným prostranstvím se zpravidla vymezuje stavební čarou.“
36. Podle § 21 odst. 2 PSP „[s]tavební čára je hranice vymezující v rámci stavebního bloku nepřekročitelnou hranici trvalého zastavění budovami. Stavební čára dále určuje tyto parametry: a) ustoupení zástavby od hranice zastavění, která může nebo nesmí ustupovat; b) rozsah a míru zastavění hranice zastavitelné části bloku, které musí, nesmí, nebo může být souvislé a úplné.“
37. Podle § 22 odst. 3 PSP se „[s]tavby se umísťují v souladu se stavební čarou podle § 21. Není-li vymezena územním nebo regulačním plánem, platí, že: a) ve stabilizovaném území se stavební čára odvozuje z územní studie nebo z převažujícího charakteru zástavby a jejího vztahu k veřejným prostranstvím; nelze-li stavební čáru jednoznačně odvodit, považuje se za stavební čáru volnou; b) v transformačním a rozvojovém území se stavební čára odvozuje z územní studie, popřípadě se vymezuje v dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí.“
38. Jak vyplývá z odůvodnění k § 21 PSP, smyslem zavedení regulativu stavební čáry je definování základních pravidel prostorového uspořádání zástavby a především jejího vztahu k veřejným prostranstvím. Stavební čára je tradičním regulativem jak v českých regulačních plánech, tak v plánech dalších evropských měst. Předpis jednak standardizuje použití tohoto regulativu v územně plánovacích dokumentacích na území hlavního města Prahy a jednak pracuje se stavební čarou jako se základním nástrojem popisujícím charakter prostředí, který lze odvodit z dosavadní zástavby a ke kterému lze nově umísťované stavby vztahovat.
Stavební čára v rámci stavebních bloků především vymezuje hranici zastavění, rozděluje tedy blok na jeho zastavitelnou a nezastavitelnou část. Vždy je vymezována po jeho obvodu, tzn. směrem k uliční čáře, může ale blok organizovat v celé jeho hloubce, např. rozdělovat na menší zastavitelné části nebo vymezovat vnitrobloky. Zároveň stavební čára určuje, jakým způsobem zástavba vymezené rozhraní vyplňuje a jakým způsobem se k němu vztahuje.
39. S ohledem na shora uvedené nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že ve stavebním bloku lze stanovit dvě stavební čáry. Soud souhlasí se žalovaným, že v předmětném stavebním bloku se setkávají dva objekty – jeden moderní a jeden historický, které definují charakter tohoto územního bloku. Nelze však souhlasit se závěrem, že oba tyto objekty vymezují

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

každý jinou stavební čáru. Soud má za to, že s ohledem na shora uvedené, je stavební čára hranice určující budoucí způsob zastavění v tom kterém území a nutno ji definovat zcela jasným způsobem a to s ohledem na charakter území. Nelze se pouze odvolávat na to, že záměr vzniká na místě, kde dojde k odstranění stávajících garáží. Nutno tento blok nově definovat a v rámci této definice definovat jednu stavební čáru.

40. Soud proto shledal rozhodnutí v této části nepřezkoumatelným ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
41. Dále má soud za to, že se pokud žalovaný při vypořádání této námitky odvolával na stanovisko orgánu územního plánování č.j. MHMP 2174239/2019 ze dne 18. 11. 2019, bylo na místě i s ohledem na charakter území a na znění ust. § 22 odst. 3 PSP a na žalovaným zdůrazňovanou skutečnost, že se *jedná o pozemek, na němž v souladu s územním plánem lze záměr umístit*, vyžádat i v tomto případě od nadřízených orgánů potvrzení tohoto stanoviska.
42. Rovněž tak s ohledem na odvolací námitku žalobkyně namítající, že *umísťování dalších objektů na tuto uliční čáru je naopak v neprospěch principů památkové ochrany zachovalých objektů zbytku areálu a přispívá k další nevhodné fragmentaci a nečitelnosti historické stopy*, bylo namíste vyžádat si i potvrzení závazného stanoviska orgánů památkové péče č.j. MHMP 108262/2020 ze dne 20. 1. 2020, jelikož tato námitka svým obsahem směřuje proti tomuto stanovisku.
43. Pokud tak žalovaný neučinil, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a i z tohoto důvodu je namíste rozhodnutí žalovaného zrušit.
44. Soud se s ohledem na shora uvedené vady nezabýval věcným posouzením otázky umístění stavebního záměru.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Městský soud s ohledem na shora uvedené žalobou napadené rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. zrušil a věc vrátil dle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
46. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci úspěšné žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.
47. Osobám zúčastněným na řízení soud náklady řízení nepřiznal podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V inkriminované věci jim soud žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. srpna 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.